

I have a dream

Anno 2015. Het is nog vroeg als ik naar mijn auto loop. Een allerhartelijkst goedemorgen klinkt mij tegemoet als een man mij op zijn fiets passeert. Met een grote glimlach rijd ik naar mijn kantoor. Het zal een drukke dag worden vandaag, in de agenda staan voor vandaag drie afspraken gepland. De eerste afspraak is met een ondernemer voor wie wij een complete financiële planning hebben gemaakt. De ondernemer is aangenaam verrast als wij het plan samen met zijn accountant, notaris en tussenpersoon bespreken. Mijn taak zit erop, maar voor de accountant, de notaris en de tussenpersoon ligt er veel werk in het verschiet. Een fantastische samenwerking, die al langere tijd haar vruchten afwerpt.

Om 11 uur ontvang ik mijn volgende afspraak. De betreffende man heeft in het verleden een scala aan polissen opgebouwd en ziet door de bomen het bos niet meer. Hij heeft dringend

“Als iedereen zijn steentje bijdraagt, komt die nieuwe advieswereld er uiteindelijk toch”

behoefte aan advies. Hij wil weten of hij zijn zaakjes goed geregeld heeft en heeft daarvoor onze hulp ingeschakeld. Als ik

de beste man het aantal uren en het tarief noem om alles voor hem op een rijtje te zetten, knikt hij instemmend. Als deze werknemer iets uit het verleden heeft geleerd is het dat gratis advies nu eenmaal niet bestaat en dat goed advies tijd kost. Gelukkig kan hij gebruik maken van een overheidsregeling, die enige jaren geleden is geïntroduceerd. Op basis van deze regeling mag hij de kosten voor een financieel plan aftrekken van zijn belastbaar inkomen.

Met deze regeling probeert de overheid haar steentje bij te dragen. De overheid is er tenslotte ook bij gebaat dat de belastingplichtige zelf verantwoording neemt voor zijn of haar financiële toekomst. Financiële planning is hierdoor ook binnen het bereik van de gewone burger gekomen en affaires als legiolease, beleggershypotheeken en woekerpolissen behoren inmiddels definitief tot het

verleden. Menig burger maakt dankbaar gebruik van de overheidsregeling.

Om 3 uur haast ik mij naar mijn laatste afspraak. Samen met een collega planner geven wij les aan een middelbare school in Rotterdam Centrum. De kinderen op deze school krijgen vanaf veertien jaar onderwijs hoe zij met hun toekomstige financiën kunnen omgaan. Deze nieuwe generatie zal zich niet in laten pakken door malafide adviseurs. Ze hebben bij hun ouders tenslotte al genoeg leed gezien. Moe maar voldaan rijd ik aan het einde van de dag naar huis.

Ik schrik op uit mijn gemijmer. Een automobilist achter mij toetert onophoudelijk op zijn claxon. Het licht blijkt inmiddels op groen gesprongen. Geërgerd trap ik mijn gaspedaal in...

Ja, ik droom graag van een ideale advieswereld. Ik droom ervan:

- dat het werken op feebasis in de financiële wereld voor niemand meer een issue is;
- dat klanten voortaan altijd willen betalen voor advies;
- dat klanten de toegevoegde waarde van hun adviseur zullen waarderen;
- dat adviseurs in het belang van de klant met elkaar samenwerken;
- dat de overheid een basisaftrek creëert om financiële planning ook voor de gewone burger mogelijk te maken;
- dat banken en verzekeraars gaan voor kwaliteit in plaats van kwantiteit;
- dat banken en verzekeraars volledig transparant zijn in hun beloning;
- dat scholen financiën in het onderwijs integreren.

Tja, waar droom ik eigenlijk niet van? Leuker vind ik het om dromen waar te maken. Een deel ervan heb ik inmiddels gerealiseerd. Ik beseef dat ik niet alles in mijn eentje voor elkaar kan krijgen. Maar als iedereen zijn steentje bijdraagt komt die nieuwe advieswereld er uiteindelijk toch. De vraag is alleen wanneer. Wat mij betreft kan het niet snel genoeg gaan.